

Sygn. akt I CZ 114/06

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku A. T.
przy uczestnictwie R. K. i E. P.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2007 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w R.
z dnia 19 września 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 19 września 2006 r. Sąd Okręgowy w R. odrzucił – jako nienależycie opłaconą – apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 23 maja 2006 r. oddalającego wniosek o stwierdzenie nabycia własności określonej nieruchomości przez zasiedzenie.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła naruszenie art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawową zasadą prawa międzyczasowego w dziedzinie procesu cywilnego jest zasada bezpośredniego działania ustawy nowej. Zasada ta wyrażona została w art. XV § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1994 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 297 ze zm.). Przyjąć należy, że wskazana zasada ma znaczenie ogólne w dziedzinie w prawie procesowym cywilnym (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r. – zasadę prawną, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2003 r., IV CKN 310/01, niepubl.) i znajduje ona również zastosowanie w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, mających charakter przepisów prawa procesowego, która weszła w życie z dniem 2 marca 2006 r.

Istotny wyjątek od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej przewidziany został w art. 149 ust. 1 powołanej ustawy. Przepis ten stanowi, że w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. W rozpoznawanej sprawie wejście w życie ustawy nastąpiło w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Postępowanie to zakończyło się w dniu 23 maja 2006 r. wydaniem postanowienia oddalającego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia, natomiast wniesienie apelacji od tego postanowienia

miało miejsce w czasie obowiązywania nowej ustawy o kosztach sądowych. W konsekwencji, zgodnie z zasadą bezpośredniego działania ustawy nowej, do opłacenia apelacji zastosowanie znajdują nowe przepisy o kosztach sądowych.

W myśl art. 40 w zw. z 18 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, od apelacji w sprawie z wniosku o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie pobiera się opłatę stałą w wysokości 2.000 zł. Apelacja wnioskodawczyni została tymczasem opłacona znakami opłaty sądowej na kwotę 40 zł.

Skutki nieuiszczenia opłat od środków odwoławczych i środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników określa obecnie art. 130² § 3 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Taką właśnie sankcję zastosował trafnie Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu.

Z podanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.